

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213225023
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4213225023.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803 zastúpená: Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: H. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., X. ulica XX, v konaní o zaplatenie sumy 1.536,48 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno, č. k. 6C/45/2014-236 zo dňa 19.11.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 29.10.2013 domáhal, aby súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 1536,48 eura, ako aj vyčísleného úroku z omeškania v sume 21,38 eura a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1536,48 eura za čas od 07.08.2011 do zaplatenia a trov konania. Poukázal na to, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) uzatvoril dňa 26.9.2007 so žalovaným zmluvu o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXX, na základe ktorej mu poskytol úver, ktorý sa zaviazal vrátiť v mesačných splátkach, pričom následky nedodržania splátok sú uvedené vo VOP pôvodného veriteľa. Žalovaný však dohodnuté splátky nedodržiaval, preto ku dňu postúpenia pohľadávky bola táto vo výške 5015,50 eura. V tomto konaní si žalobca uplatňoval splátky splatné v období od 20.11.2010 do 20.08.2012, pričom splátky splatné od 20.08.2011 do 20.08.2012 sa stali splatné dňa 6.8.2011, kedy vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru. Predmetnú pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011.

2. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom zo dňa 01.08.2017 č. k. 6C/45/2014-150 v spojení s opravným uznesením č. k. 6C/45/2014-184 zo dňa 07.02.2018 tak, že žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie.

3. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7Co/106-107/2018-192 zo dňa 30.11.2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku nevyšporiadal s tým, že žalobca uplatnenú pohľadávku nadobudol platným právnym úkonom postúpenia v nadväznosti na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

4. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. 497, 499, 502 ods. 1 Obchodného zákonníka § 1 ods. 1, § 2 písm. a),b), § 3 ods. 1,2 § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1-4, § 54 ods. 1,2, § 524, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8, § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žalobu žalobcu v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie je treba zamietnuť.

4.1 Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania v tejto veci bol záväzok žalovaného, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere uzatvorenej v zmysle § 497 až 507 Obchodného zákonníka, ktorá je však súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na právny názor nadriadeného súdu, dospel k záveru, že v danej veci je potrebné bez ohľadu na štádium konania prioritne sa zaoberať otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní. Dôvodil, že pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto konaní, tak v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona, t.j. že spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s., ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaného ako dlžníka na úhradu dlhu a tento bol napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní, keďže splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky, resp. jej časti banky voči dlžníkovi na tretiu osobu. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní vyvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 uzavretej medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s. Súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že na prípady postúpenia pohľadávok bánk je potrebné okrem všeobecného ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka aplikovať ustanovenia lex specialis, t.j. ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., keďže zákon o bankách v prípade bankových úverov poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovoprávnom vzťahu z titulu bankového úveru. Podľa názoru súdu úpravou § 92 ods. 8 mal zákonodarcu na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Uviedol, že nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

4.2 Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu mohol postúpiť na tretiu osobu len tú časť svojej pohľadávky, ktorá bola ku dňu 28.06.2011 už splatná a nie aj tú časť pohľadávky, u ktorej mala nastať splatnosť po postúpení pohľadávky. Ďalej súd uviedol, že súčasne žalobca v konaní nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. doručila žalovanému písomnú výzvu na splnenie omeškaného peňažného záväzku. Písomná výzva na splnenie je totižto jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Výzva sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka, lebo ide o tzv. faktický úkon, ktorý je nevyhnutnou podmienkou ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky bankou v prípade, ak klient banky je napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Nepredloženie tejto výzvy s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka banky dlhšie ako 90 kalendárnych dní ako predkladu pre platné postúpenie pohľadávky Slovenskej sporiteľne a.s. v prospech žalobcu. Keďže súd prvej inštancie postupom podľa § 295 CSP nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok predpokladaných v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok z 28.06.2011 v prospech žalobcu je neplatná s poukazom na § 41 Občianskeho zákonníka podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.) v časti pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.09.2007 a žalobca v súvislosti s uvedenou zmluvou nie je veriteľom žalovaného. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 396 ods. 1 CSP, keď žalovaný bol v konaní plne úspešný. Keďže však žalovanému preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

5.1 Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý žiadal rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru preukázané, že pred postúpením pohľadávky spoločnosť Slovenská sporiteľňa a. s., dodržala všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. Nesúhlasí s právnym názorom súdu, že predpokladom postupiteľnosti bankovej pohľadávky je v zmysle ust. §92 ods. 8 ZoB jej splatnosť. Takýto výklad z vyššie citovaného ustanovenia nevyplýva. Ak by zákonodarca v predmetnom ustanovení mienil upraviť oprávnenie banky postúpiť na inú osobu len peňažný záväzok, ktorá je splatný, potom by druhá veta ust. § 92 ods. 8 ZoB bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, tak by už banka nemala čo postupovať a teda banka by ani nemala aké právo uplatňovať. Poukázal na to, že žalovaný bol v čase postúpenie pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia.

5.2 Zdôraznil, že predchodca žalobcu mal upravené dojednanie vzájomných práv a povinností zmluvnými stranami odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB, pričom poukázal na ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB, v rámci ktorého sa uvádza: „Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť.“ Žalobca v súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na prejednávany prípad poukázal na čl. 18 bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené....“. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany (postupca a právnych predchodca žalovaného) si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 18.14 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného žalobca zastal názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. V tomto smere poukázal na rozhodnutia, uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016. Záverom uviedol, že splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok a platobnou históriou úveru. Preukázanie splnenia týchto podmienok navyše v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v otázke nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Rovnako správne vyhodnotil posudzovaný právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah spotrebiteľský a zároveň postupoval správne, keď sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je

účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, keď síce žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011, ale nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému ako dlžníkovi vyplývajúcich z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

9. K námietkam odvolateľa odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky, preto pokiaľ došlo k postúpeniu pohľadávky banky v rozpore s týmto ustanovením, je treba takýto právny úkon považovať za neplatný. Upravou § 92 ods. 8 zákona o bankách mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorý vyhlási mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pritom nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok, konkrétne aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal, že banka pred postúpením pohľadávky žalovaného riadne písomne vyzval na splnenie jeho záväzku a tento napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní a rovnako žalobca nepreukázal či došlo k postúpeniu len splatnej časti pohľadávky. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Keďže v konaní nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z ust. § 92 ods. 8, súd prvej inštancie správne vyhodnotil zmluvu o postúpení pohľadávok ako neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, podľa ktorej žalovaný v konaní nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, a to že bol v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, a preto ich mal súd považovať v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP za nesporné skutkové tvrdenia. Otázku aktívnej či pasívnej legitímácie skúma súd v konaní bez ohľadu na to, či niektorá zo strán sporu túto vec namieta. Súd je preto povinný zistiť všetky okolnosti týkajúce sa preukázania vecnej legitímácie strán sporu. Navyše v prípade absolútnej neplatnosti právnych úkonov táto pôsobí voči každému, súd na ňu prihliada z úradnej povinnosti.

10. Žalobca v odvolaní namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, keďže tento sa v odôvodnení vôbec nezaoberal argumentáciou žalobcu ohľadom odchylného dojednania práv a povinností zmluvných strán od ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré zmluvným stranám dovoľujem samotný ZoB vo svojom ust. § 89 ods. 1. Je nesporné, že súd prvej inštancie sa s týmto tvrdením žalobcu v rozhodnutí nevysporiadal, avšak keďže ide o otázku právneho posúdenia, ktorá v konečnom dôsledku nemá vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd sa k nej v rámci prieskumnej činnosti vyjadril. Odvolací súd sa nestotožňuje s posúdením žalobcu, že v predmetnej veci si zmluvné strany dohodli postúpenie pohľadávky, a to s poukazom na ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktorý pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, keďže ust. § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov. Ustanovenie § 89 ods. 1 prvej a tretej vety pred bodkočiarkou zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, na ktoré žalobca poukazoval, uvádza: „Banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť.“ Odvolací súd na základe odkazu žalobcu na citované zákonné ustanovenie však poznamenáva, že tvrdenie žalobcu, že v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej aj „VOP“) si zmluvné strany mohli dohodnúť postup pri postúpení pohľadávky na tretí subjekt podľa § 89 ods.1 zákona o bankách odchyľne od toho, ako je upravený v § 92 ods. 8 tohto zákona, nie je správne. Podľa názoru odvolacieho súdu z povahy ust. § 92 ods. 8 vyplýva, že sa od jeho znenia nemožno odchyliť. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR - rozsudok z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, z

ktorého vyplýva, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Zároveň dovolací súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia uvádza: „Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zedefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov, a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom.“

11. S poukazom na uvedené, odvolací súd je toho názoru, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nepripúšťa možnosť odchyľnej úpravy. Žalobca poukazyval na odchyľne dojednanie v čl. 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, v ktorom je uvedené: Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu.“ Žalobca na základe tohto ustanovenia vyvodzoval, že vo Všeobecných obchodných podmienkach si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom k vyššie uvedenému (bod 10) sa odvolací súd s týmto tvrdením žalobcu nestotožnil, pretože nie je možné obísť zákonné podmienky postúpenia uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách.

12. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný nepriznal nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania, pretože mu v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).